

nařízení, které mluví o pohledávkách, které se stanou splatnými do 31. prosince 1939 nebo se prohlášením věřitele do toho dne mohou státi splatnými, nasvědčuje rovněž tomu, že toto vládní nařízení se nedotýká otázky původní splatnosti pohledávek za zemědělci. Nebyla-li tedy cit. vládním nařízením dotčena původní splatnost pohledávek za zemědělci a nedotklo-li se toto nařízení také vůbec sporného řízení — nevylučujíc, aby žaloba na zaplacení takové pohledávky byla po její původní splatnosti podána, — pak jeho předpisy nemají vlivu ani na promlčení těchto pohledávek podle předpisů občanského práva, když žalobce mohl ve sporu zahájeném dále pokračovati. Citované vládní nařízení totiž, pokud jde o zemědělské pohledávky ve sporu, upravuje pouze v § 21 počátek závazku k upravenému splácení pohledávky podle doby soudního rozhodnutí o ní. Otázku promlčení těchto pohledávek ani přímo ani nepřímo neřeší, naopak ustanovuje v § 14, že jinaká ustanovení platná mezi stranami zůstávají nedotčena. Platí proto o promlčení těchto pohledávek, počínajícím dnem původní splatnosti, předpisy občanského zákona. Tyto platí však nejen o sporných pohledávkách, nýbrž i o pohledávkách co do důvodu nepopřeny a nelze proto souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že se nevztahuje ustanovení vládního nařízení č. 250/1935 Sb. z. a n. na promlčení pohledávky proti zemědělci pouze, pokud jde o pohledávky sporné. Podle předpisu občanského zákona je tedy také ve sporu zkoumati oprávněnost námítky promlčení proti žalobnímu nároku. Podle rozsudku prvního soudu nastala původní splatnost palmární pohledávky dovolatelovy nejpozději dne 17. dubna 1934 a podle ustanovení § 1486 obč. zák. byla by tedy promlčena dne 17. dubna 1937. Podáním žaloby bylo sice toto promlčení přerušeno, poněvadž však v žalobě té nebylo řádně pokračováno, jak oba nižší soudy zjistily, dlužno pohlížeti na promlčení tak, jako by k přerušení vůbec nedošlo (§ 1497 obč. zák.).

Čís. 17378.

Předpisu § 37 ex. ř. lze použít i při nuceném vyklizení vydražené nemovitosti podle § 349 ex. ř.

Bylo-li při nuceném vyklizení nemovitosti, povoleném k návrhu jednoho z více vydražitelů, z nichž každý při téže dražbě vydražil jinou nemovitost povinného, zasaženo do práv druhého vydražitele, přísluší tomuto do povolení nuceného vyklizení nemovitosti jen žaloba podle § 37 ex. ř., nikoliv rekurs.

(Rozh. ze dne 12. září 1939, R II 177/39.)

K návrhu vydražitelů Martina M. a Jiřího H. povolil první soud vyklizení a odevzdání chlévů, které prý tvoří součást nemovitostí, zapsaných ve vl. čís. 150 kat. území H. V. (§ 349 ex. ř.). K stížnosti dalšího

vydražitele Martina Mt. rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Chlévy nejsou součástí nemovitostí, kterou vydražili Martin M. a Jiří H., nýbrž součástí parcely, kterou vydražil stěžovatel (Martin Mt.). Jestliže usnesením prvního soudu bylo povoleno navrhovatelům vyklizení chlévů, odporuje toto povolení obsahu příklepového usnesení. Navrhovatelé nebyli totiž oprávněni k návrhu na vyklizení chlévů, když tyto jsou postaveny na stavební ploše, kterou nevydražili, a to tím více, že jim byl před dražbou sdělen obsah odhadního protokolu, dražební podmínky a dražební edikt a mohl jim proto býti znám stav do dražby daných nemovitostí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vydražitelů Martina M. a Jiřího H. a rekurs vydražitele Martina Mt. do rozhodnutí prvního soudu odmítl.

Důvody:

Podle § 156, odst. 2 ex. ř. bylo k návrhu vydražitelů Martina M. a Jiřího H. vykonati odevzdání nemovitosti jimi vydražené podle ustanovení § 349 ex. ř. Podle tohoto ustanovení má výkonný orgán odstraniti osoby a movité věci na nemovitosti, kterou je vyklizovati, a uvésti vymáhající věřitele v držení předmětu. Pro toto nucené vyklizení podle § 156 ex. ř. je tedy titulem příklep udělený při dražbě vydražiteli, podle jehož obsahu je nucené vyklizení vykonati. Poněvadž § 156 ex. ř. poukazuje na předpis § 349 ex. ř., jenž upravuje exekuční vyklizení nemovitých věcí, je na ně i v případě § 156 ex. ř. vhodně použiti všech předpisů exekučního řádu, jmenovitě též předpisů o námitkách a odporu proti povolení exekuce, zejména § 37 ex. ř. o odporu jiných osob. Bylo-li tedy povolením vyklizení a odevzdání nemovitosti k návrhu vydražitele podle § 156 ex. ř. zasaženo do práv jiné osoby, je na ní, aby prokázala pořadem práva, že bylo dotčeno její právo, a že je proto nucené vyklizení nepřipustné. V tomto případě jde o dva různé vydražitele, kteří při vnucené dražbě vydražili každý jiné nemovitosti zároveň vydražované a jim příklepnuté. Bylo-li povoleno k návrhu dovolacích rekurentů nucené vyklizení jimi vydražené nemovitosti, a bylo-li snad při povolení anebo výkonu tohoto vyklizení zasaženo do práv Martina Mt. jako vydražitele jiných nemovitostí, nemůže se tento brániti proti usnesení exekučního soudu, — jímž bylo nařízeno vyklizení vydražené nemovitosti pro druhého vydražitele, tvořící právní poměr toliko mezi navrhujícím vydražitelem a povinným, — rekurssem proti tomuto usnesení. Neboť není v tomto jejich poměru účastníkem, nýbrž osobou třetí, a jako taková má pak jen možnost nastoupiti cestu shora naznačenou (§ 37 ex. ř.). Opodstatněnému rekursu druhých vydražitelů, kteří poukazují na nepřipustnost rekursu Martina Mt., bylo proto vyhověti, a rekurs Martina Mt. do povolení vyklizení nemovitostí vydražených nemovitostí jiným vydražitelem odmítnouti.